

ПЛОВДИВСКИЯТЪ ПАНАИРЪ

И тази пролѣтъ, презъ Великденскитѣ праздници, хубавиятъ градъ Пловдивъ се посещава отъ хиляди и хиляди посетители.

Слизатъ на гарата мъже, жени, деца, старци, селяни и граждани — отъ всички краища на нашата хубава родина. Пѣстрѣятъ всички народни носии. Вървятъ тѣлпи, тѣлпи изъ хубавитѣ и прави улици на града.

Идватъ всички да посетятъ Пловдивъ и неговиятъ голѣмъ и хубаво нареденъ панаиръ.

Цѣлиятъ градъ е укученъ съ български знамена, а надъ панаирнитѣ палати се вѣятъ и знамената на всички държави, които участвуватъ въ панаира. Въ осемъ голѣми и чудно хубаво украсени палати е подредено най-грижливо всичко, което ражда нашата рай-земя и което е сътворила българската ржа.

Пловдивъ е втората българска столица. Ширналъ се край тихата Марица въ Тракийската равнина, покрай седемъ хълма, Пловдивъ е чудно красивъ градъ. Строенъ отново, следъ земетресението, кжщитѣ му сж нови, грижливо измазани и подредени. Улицитѣ му сж прави, павирани и чисти. Градинитѣ му сж добре подредени-всичко въ тѣхъ е цвѣнало, раззеленѣло.

А когато привечеръ гоститѣ на града се изкачатъ на нѣкое отъ тепетата и, при залѣзъ слънце, погледнатъ града, спиратъ дѣхъ и гледатъ смаяни, възхитени.

Отъ Бунарджика тази гледка е най-красива и омайна. Качвашъ се нагоре по камени стѣпала. Броишъ ги: десетъ, двадесетъ, петдесетъ, сто, па забравишъ да броишъ, защото тия стѣпала нѣматъ край, тѣ сж нѣколко стотици. Прехласнатъ, очуденъ и смаенъ гледашъ красивия градъ позлатенъ отъ златнитѣ слънчеви лжчи на залѣза. Не можешъ да откъснешъ очи и отъ кацналитѣ по тепетата позлатени сгради.

Стоишъ смаенъ на тепето и като въ чудна и красива приказка — виждашъ цѣлия градъ. Край него се вие пълноводната Марица, ширнало се и Тракийското равно поле. А погледътъ се губи на югъ въ чуднитѣ гънки на Родопитѣ и на северъ — въ гордитѣ възвишения на чудния Балканъ.